

Παρακαλούνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν τῶν ὑποστέλλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ὁ Γεώργιος καθήμενος ἐν τινι γωνίᾳ ἤκουεν ἀπροσέκτως τὸν πρὸς μητρὸς θεῖόν του διηγούμενον διάφορα πράγματα. Ἀκούσας δὲ πλησίον του προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ Κλαϊρεφόν, ἐστράφη ὀλίγον καὶ εἶδε πρὸ τοῦ παραθύρου καὶ παρὰ τὴν γωνίαν τοῦ κλειδοκυμβάλου ὄρθιον τὸν πατέρα του, συνδιαλεγόμενον μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου Μαλεζῶ.

— Μὲ γνωρίζετε, κύριε Καρβαγάν, δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ὀμιλοῦν ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἔλεγεν ὁ συμβολαιογράφος πρὸς τὸν δήμαρχον. Σὺς λέγω λοιπὸν ὅτι εἶμαι τῆς γνώμης νὰ μὴ τον στενοχωρήσετε τὸν κύριον Κλαϊρεφόν, καὶ μετὲ τοῦ μερικῆς μικρᾶς εὐκολίας...

— Ὁ ἐστὶ; ἠρώτησεν ὁ Καρβαγάν.

— Μὴ τον πνίξετε, καθὼς κάμνετε τώρα καὶ ἐν ἔτος ἀφῆσατέ τον νὰ ἀναπνεύσῃ, ἢ ἐν ἄλλαις λέξεσι, δότε του προθεσμίαν...

— Καὶ εἴπορῶ νὰ το κάμω αὐτό; Μήπως ἐγὼ τον ἐδάνασα; Ἐγώ, καθὼς εἰξεύρεις πολὺ καλὰ, εἶμαι τρίτος κομιστής, καὶ ἂν θελήσω νὰ δαίξω γενναϊότητα πρὸς τὸ μαρκήσιον, Κύριος οἶδε τί εἴπορῶ νὰ συμβῇ εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, εἴπορῶ νὰ ζημιωθῶ...

— Ὁχι δά!

— Διατί τάχα;

— Ἀλλὰ πάλιν τίς οἶδεν ἂν ὁ κύριος Κλαϊρεφόν κατορθώσῃ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο νὰ ἐξοφλήσῃ μέρος τῆς ὀφειλῆς του;

Τοῦτο ἀκούσας ὁ Καρβαγάν ἐμειδίασε, καὶ ἐγένετο προσηνής, ἐν ᾧ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ διαλόγου ἦτο βαρὺς καὶ ἐπηρεζόμενος. Ἐλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Μαλεζῶ καὶ στηριζόμενος ἐπ' αὐτοῦ μετ' οἰκειότητος, τὸν ἠρώτησε μετ' ἀπληστίας:

— Δέν μου λές τί τρέχει; Ἐμαθες καμμίαν νέαν εἰδήσιν; Λέγε λοιπόν! Μήπως ὁ Κροϊμενίλ ἀπεφάσισε νὰ νυμφεῖται; Ὁ γυρίσῃ πάλιν τὸ νερὸ εἰς τὸ μύλο;...

Ὁ συμβολαιογράφος μετενόησε διότι ἐξήγειρε τὴν προσοχὴν τοῦ Καρβαγάν. Αἰσθανθεὶς ὅτι προέβη πέρα τοῦ δέοντος, ἠθέλησε νὰ ὑποχωρήσῃ ὀλίγον. Ἀλλ' ὁ τραπεζίτης δὲν ἦτο ἐκ τῶν εὐκόλως παραβλεπόντων τὰς εὐκαιρίας διὸ μετὰ τρόπου ἐπαγωγῆς ἄμα καὶ ἐπιτακτικοῦ, παρακαλῶν ἄμα καὶ προσταδίων, εἶπεν:

— Ἐλα, Μαλεζῶ, ἄς τα αὐτὰ... πρέπει νὰ εἶσαι εὐλικρινής. Ὁ μαρκήσιός σε

κατέστησεν ἐνήμερον τῆς ἐφευρέσεως του; μήπως σου ἔδειξε τὸν περιφημον κλίβανον;

— Καὶ πῶς; τὸ εἰξεύρετε;

— Καὶ δὲν εἶνε ἡ τέχνη μου νὰ εἰξεύρω τὰ πάντα; ἀνεφώνησεν ὁ Καρβαγάν ἀγανακτῶν... Τώρα ἐξ ἐβδομάδας μου ξεκουφαίνουν ταῦτις μ' αὐτὴν τὴν ἱστορίαν... Λέγουν ὅτι εἶνε πολὺ παράξενον πρᾶγμα, πῶς μὲ νέον σύστημα ὁ μαρκήσιος κατάρθωσε νὰ καίῃ βρεγμένα κουτσουρία καὶ νὰ κάμῃ θερμότητα ὑπερβολικὴν... Εἶνε ἀληθινὰ αὐτὰ;

Ἀλλ' ὁ συμβολαιογράφος σφόδρα τεταραγμένος ἐσιώπα.

Ὁ δήμαρχος τὸν ἔσεισε ζωηρῶς καὶ μετὰ σπινθηροβολούντων ὀφθαλμῶν καὶ φωνῆς τραχείας εἶπε:

— Γιὰ νὰ σου εἰπῶ, Μαλεζῶ, πρέπει νὰ μοῦ τα εἰπῇς ὀρθὰ κοπτά. Ἡ σιωπὴ σου σημαίνει ναί! Τὴν εἶδες τὴν συσκευὴν; Εἶνε βέβαιον; Ἠρώτησα ἕνα μηχανικὸν καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἂν ἐφαρμοσθῇ εἰς μερικὰς βιομηχανίας, θὰ κάμῃ θαύματα...

Τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ ἐξαφίς τοῦ Καρβαγάν, ὅστις συνήθως συνεκράτει ἑαυτόν, ὥστε ἐδήλου διακατῇ ἐπιθυμίαν νὰ μάθῃ τὰ καθ' ἑκάστα, καὶ ὁ Μαλεζῶ, ἤλπισεν ὅτι θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ πορισθῇ τι ὑπὲρ τοῦ πελάτου του. Ἀπέβλεψε λοιπὸν πρὸς τὸν Καρβαγάν καὶ ἐξηγούμενος μετὰ λελογισμένης βραδύτητος εἶπε:

— Εἶδα πράγματι τὸν κλίβανον... Εἶνε πολὺ περίεργος... Ὁ μαρκήσιος ἔλαβε τὴν καλὸσύνην νὰ τον ἀνάψῃ ἐμπρός μου...

— Μὰ τέλος πάντων εἶνε πρᾶγμα που νὰ ξιζῇ τὸν κόπον;

— Βεβαίως ἀξίζει... Τί νὰ σας εἰπῶ, κύριε δήμαρχε, ἐγὼ προβλέπω ὅτι ὁ μαρκήσιος ἐντὸς ὀλίγου θὰ ὀρθοποδήσῃ πάλιν. Ἀν θέλετε νὰ σας εἰπῶ τὴν γνώμην μου, ὁ μαρκήσιος εἶνε ἀνθρωπος ἐξοχος, καὶ περισσότερον θὰ κερδήσῃ τις ἂν εἶνε μετ' αὐτοῦ ἢ κατ' αὐτοῦ.

— Ὡ! ὦ! εἶπεν ὁ Καρβαγάν ἀνακουφίζων διὰ συριγμοῦ τὸ πιεζόμενον στῆθός του. Μὰ τὸ ναί! αὐτὸς ὁ μαρκήσιος εἶνε ἐξοχος ἀνθρωπος. Δὲν εἰξεύρεις πόσον εἶμαι εὐχαριστημένος!... Ἀλλ' ἀπὸ ὅλας τὰς ἐφευρέσεις του θὰ τον παρακαλέσω νὰ κάμῃ μίαν, ἡ ὁποία θὰ με εὐχαριστήσῃ περισσότερον ἀπὸ ὅλας, δηλὰ δὴ νὰ εὕρῃ τὰ χρήματά μου που χρεωστεῖται ὅποια δὲν εἰξεύρεις μὲ πόσῃ χαρὰν θὰ τα πάρω!... Καλέ, δὲν ν'ντρεπόμεθα, κύρ Μαλεζῶ, τί πράγματα εἶνε αὐτὰ που ἔρχονται καὶ μοῦ ψάλλεις; Ἐνδοξὸς ἀνθρωπος!... Ἀκούς ἐκεῖ! Ἐγὼ λοιπὸν σου λέγω, καὶ μὲ εἰξεύρεις πολὺ καλὰ ὅτι ποτὲ δὲν ὀμιλῶ εἰς τὰ χαμένα, δὲν φοβρίζω μὲ λόγια μόνον, σοῦ λέγω λοιπὸν ὅτι ἂν ὁ ἐξοχός σου αὐτὸς δὲν εἶνε εἰς κατὰστασιν νὰ μοῦ ἐξοφλήσῃ τὴν συναλλαγματοικὴν ἡ ὁποία λήγει εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, δηλὰ δὴ τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν πανηγύριν τῆς Νεβίλλης, θὰ τον πετάξω, αὐτὸν καὶ τὴν εὐγενεστάτην οἰκογένειάν του ἀπὸ τὸν πύργον... Ἀν δὲν

το κάμω νὰ μὴ με λένε Καρβαγάν. Ἦτο δὲ σφόδρα ἐξηρηθισμένος καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐγένετο πελιδνόν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλουν ὑπὸ μίσους καὶ αἱ χεῖρές του ἔτρεμον. Ἐπαυσεν ὀλίγον καὶ ἔπειτα ἀτενίσας πρὸς τὸν συμβολαιογράφον εἶπε πρὸς αὐτόν, σκωπτικῶς:

— Ἀν ὁ κλίβανός του εἶνε θαυμασίος, φίλε μου Μαλεζῶ, ἐγὼ θὰ τον ἐκμεταλλεύθω, ἐγώ... Καὶ μεῖνε ἡτυχος, ἐγὼ θὰ καταστήσω ἐπικερδεστέραν τὴν ἐπιχείρησιν παρὰ ὁ γέρον αὐτὸς ξεκουτιάρας...

Ἐν ᾧ δὲ ὁ συμβολαιογράφος ἤθελε νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα, ἵνα δοκιμάσῃ τὸ ὕστατον ἤδη νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν πελάτην του, ὁ Καρβαγάν ὑπέλαβεν ἀποτόμως:

— Ἀρκεῖ. Ἐως τὸ τέλος τοῦ μηνός, οὔτε ὀλιγώτερον, οὔτε περισσότερον. Εἴμπορεῖς μάλιστα νὰ τοῦ το εἰπῇς... Καὶ ἄς ἐνθυμηθῇ... διότι ἐγὼ δὲν λησμονῶ!

Καὶ ὑψώσας τὴν χεῖρα ἔφερε τὸν δάκτυλον εἰς τὴν παρειάν του, καὶ ἔδειξε μειδιῶν πικρῶς λεπτήν τινα γραμμὴν λευκὴν διασχίζουσαν τὸ ἡλιοκαὲς πρόσωπόν του, ἔχνος εὐδιάκριτον τῆς πληγῆς τῆς μόστιγος, ἣν ἔλαβε τὴν νύκτα τῆς ἐν Νεβίλλῃ πανηγύρεως.

Καὶ οὐδὲν εἰπὼν πλέον, κατέλιπε τὸν συμβολαιογράφον, διῆλθε τοὺς ὀμίλους τῶν προσκεκλημένων, ἦλθε πλησίον τοῦ ἐπαρχοῦ καὶ ἤρχισε μετ' αὐτοῦ συνδιάλεξιν περὶ διαφόρων κυβερνητικῶν ζητημάτων.

Τότε ὁ Γεώργιος ἐν τῇ συγχίσει καὶ ἀταξίᾳ τῶν διανοημάτων του σταθμίσας τὰ παράπονα τοῦ πατρός του καὶ τὰ τοῦ μαρκησίου, ἀγωνιῶν εὗρεν αὐτὰ ἰσορροποῦντα.

Βεβαίως τὰ ἐγκλήματα τοῦ Κλαϊρεφόν ἦσαν βαρύτερα καὶ ἡ ἐκδίκησις τοῦ Καρβαγάν ἦτο νομιμωτάτη.

Οἱμοι μετὰ τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν ἡ ἀβυσσὸς ἦτο βαθυτάτη. Οὐδενὸς δὲ ἀνθρώπου ἡ θέλησις ἠδελὲ ποτε δυνήθη νὰ ἀνταγαπῶνται, ἔβλεπον ἑαυτὰ καταδικασμένα εἰς τὴν διχόνοιαν καὶ εἰς τὸ μῖσος... Φρίκην δὲ ἐνεποίησεν εἰς αὐτὸν ὁ περὶ αὐτοῦ θόρυβος.

Διὸ κατορθώσας νὰ ἐξέλθῃ ἀπαρτήρητος, κατέβη εἰς τὴν ὁδὸν ἔρημον ἥδη οὖσαν.

Ὁ ἀὴρ ἦτο ἔρημος καὶ εὐάρεστος καὶ ἐν τῷ αἰθρίῳ οὐρανῷ ἔλαμπον τὰ ἄστρα.

Ἐκάθισεν ἐπὶ λιθίνου θρανίου παρὰ τὴν κρήνην, ἥτις ἔρρεεν ἐλαφρὰ μορμύρουσα.

Τὰ πάντα ἐσιώπων, καὶ ἐν τῇ ἐρημίᾳ τῆς ὑπνωτοῦσης πόλεως οὐδὲν ἄλλο ἀνευρίσκων ἐν τῷ παρελθόντι αὐτοῦ ἢ θλίψιν, οὐδὲν ἄλλο ἢ θλίψιν προσδοκῶν ἐν τῷ μέλλοντι αὐτοῦ, καταρῶμενος τὸν μαρκήσιον, αἰσχυνόμενος ἕνεκα τοῦ πατρός του, ἀπόφκων ἔχων νὰ ἀποσοβῇ ἀπὸ τῆς καρδίας του τὴν μνήμην τῆς Ἀντωνίας, ὁ Γεώργιος ἀπελπισ ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν του καὶ ἔκλαυσε.